

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 30 mei 2008 in zaak nr. 06/45714 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2001 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 september 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 mei 2008, verzonden op 11 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

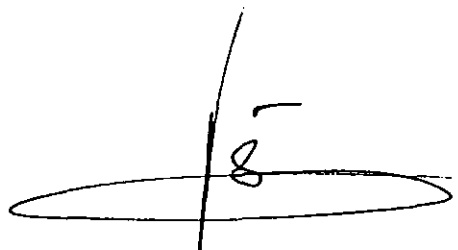
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 december 2008

347-495.

Verzonden: 18 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

ingevolge artikel 3.71, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Evenmin is gebleken dat eiser op grond van het vierde lid, van artikel 3.71 van het Vb, dient te worden vrijgesteld van het vereiste te beschikken over een geldige mvv. Onverkort vasthouden aan dat artikellid levert naar het oordeel van verweerder geen onbillijkheid op van overwegende aard. Voorts bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat sprake is van een schrijnende situatie in de zin van werkins ructie 2005-4. De weigering om eiser vrij te stellen van de mvv-eis is volgens verweerder niet in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.3 Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, van de Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

2.5 In artikel 17, eerste lid, van de Vw is een aantal categorieën vreemdelingen genoemd waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste van het bezit van een mvv zijn vrijgesteld.

2.6 Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb kan de minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw, verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van de minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw noodzakelijk is.

2.7 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge het vierde lid van dat artikel kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2.8 Niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat bij afweging van de betrokken belangen geen aanleiding bestaat om op grond van de hardheidsclausule eiser vrijstelling te verlenen van het mvv-vereiste.

2.9 De rechtbank stelt voorop dat met de hardheidsclausule is beoogd dat verweerder alleen in zeer bijzondere, individuele gevallen kan afzien van het volharden in de eis van het beschikken over een mvv. Gelet op de beoordelingsruimte van verweerder om die clausule toe te passen, dient de rechtbank zich bij toetsing daarvan terughoudend op te stellen.

zaaknummer: AWB 06-45714 BEPTON

blad 3

2.10 Eiser heeft betoogd dat het Besluit nummer 2005-1 houdende wijziging van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (WBV 2005-1) op hem van toepassing is. In beroep heeft eiser gewezen op de geboorte op 9 augustus 2006 van zijn derde kind en heeft gesteld dat dit van belang kan zijn in verband met het eventueel onthefven van het inkomensvereiste.

2.11 Bij het bestreden besluit heeft verweerder getoetst of de WBV 2005-1, ten tijde van belang neergelegd in paragraaf B1 2.2.1 van de Vc van toepassing is op eiser. Die paragraaf vermeldt dat één van de categorieën waarvoor vrijstelling van het mvv-vereiste in ieder geval geldt op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb, is de groep vreemdelingen die valt onder de toezegging van de minister gedaan tijdens het terugkeerdebat van 9 februari 2004. Die toezegging houdt in dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen aan de vreemdelingen die voldoen aan, voor zover thans van belang, alle voorwaarden en voorschriften voor de verlening van een verblijfsvergunning, zoals vermeld in hoofdstuk B2 van de Vc.

2.12 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser bij herhaling wegens een misdrijf is veroordeeld tot een gevangenisstraf of een taakstraf, hij aldus een gevaar vormt voor de openbare orde en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier. Nog daargelaten de vraag of voldaan is aan het middelenvereiste, heeft verweerder geconcludeerd dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Die conclusie heeft verweerder, gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, naar het oordeel van rechtbank mogen trekken. De stelling van eiser dat de openbare ordeaspecten waaraan volgens hem gewicht toekomt dateren uit 1999 laat onverlet dat uit de justitiële documentatie blijkt dat eiser herhaaldelijk voor misdrijven is veroordeeld, laatstelijk bij uitspraak van de politierechter te Rotterdam van 20 april 2006.

2.13 Eiser heeft voorts met een beroep op verweerdens interne werkinstructie 2005/3 gesteld dat sprake is van een schrijnende situatie en dat verweerder heeft nagelaten deugdelijk te motiveren waarom niet ook tegen de achtergrond van de overige klemmende redenen van humanitaire aard, met ontheffing van het vereiste bezit van een mvv, niet in het verblijf van eiser dient te worden berust. Eiser heeft in dat verband gewezen op een aantal omstandigheden.

2.14 De rechtbank stelt vast dat eiser met zijn aanvraag van 10 mei 2001 heeft verzocht om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf bij echtgenote. Niet is gebleken dat eiser in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een 14-1 brief heeft gestuurd. Daargelaten dat eiser gedurende lange tijd in onzekerheid heeft gezeten en zijn gezinsomstandigheden als schrijnend ervaart, is in het onderhavige geval dan ook geen sprake van een situatie waarop het bijzondere beleid inzake 14-1 brieven ziet. Verweerder heeft dan ook om die reden niet hoeven afzien van het tegenwerpen van het mvv-vereiste. De omstandigheden die eiser heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling dat sprake is van een schrijnende situatie, heeft verweerder terecht meegewogen in het kader van eisers beroep op de hardheidsclausule, zoals hierna aan de orde komt in de rechtsoverwegingen 2.20 en 2.21.

2.15 Tevens heeft eiser aangevoerd dat met het onverkort vasthouden aan het mvv-vereiste verweerder heeft miskend dat eiser zich heeft beroepen op de bijzondere veiligheidsrisico's om te reizen naar Belgrado. Ten aanzien van deze beroepsgrond overweegt de rechtbank als volgt.

2.16 Bij uitspraak van 12 mei 2006 heeft deze rechtbank, zittinghoudende te Zwolle, onder vernietiging van het toen bestreden besluit het volgende geoordeeld. Uit de overwegingen in het bestreden besluit blijkt weliswaar dat verweerder de vraag of eiser naar Belgrado kan reizen heeft betrokken bij zijn besluitvorming, maar verweerder heeft daarbij in het kader van eisers beroep op de hardheidsclausule onvoldoende rekening gehouden met de vraag of eiser, gelet op zijn etnisch-Albanese afkomst, buiten Kosovo een veiligheidsrisico loopt en daarom niet naar Belgrado kan reizen teneinde aldaar een mvv aan te vragen.

2.17 De rechtbank overweegt dat bij het thans bestreden besluit verweerder heeft betrokken dat uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 juli 2005 inzake Servië en Montenegro blijkt dat er in Servië geen sprake is van systematische, specifiek op etnische Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen. Voorts blijkt daaruit dat er in Servië ruim 51.500 etnisch Albanezen woonachtig zijn. Volgens verweerder valt niet in te zien waarom eiser zou verschillen van deze etnische Albanezen, die zich kennelijk wel zonder problemen op Servisch grondgebied kunnen begeven. Verweerder heeft geconcludeerd dat, gelet op de inhoud van het ambtsbericht en het feit dat eiser de gestelde veiligheidsrisico's zo weinig concreet heeft gemaakt en niet met stukken heeft onderbouwd, ten aanzien van eiser niet is gebleken van een veiligheidsrisico. Gelet op hetgeen eiser thans in beroep heeft aangevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit deze conclusie heeft mogen trekken. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser niet duidelijk heeft weten te maken waarom hij in Servië een veiligheidsrisico loopt en in verband daarmee niet naar Belgrado kan reizen teneinde aldaar een mvv aan te vragen.

2.18 Voorts heeft eiser gesteld dat het UNMIK-reisdocument waarover hij beschikt niet wordt geaccepteerd door de Servische autoriteiten en dat hij daarmee niet de Nederlandse ambassade in Servië kan bereiken. Eiser heeft een brief van de Servische consul te 's-Gravenhage in procedure gebracht waaruit blijkt dat aan hem geen paspoort wordt verstrekt.

2.19 Verweerder heeft hierover in het bestreden besluit overwogen dat eiser beschikt over een geldig UNMIK-reisdocument en dat hij daarmee vanuit Nederland naar Pristina in Kosovo kan reizen. Daarbij is erop gewezen dat uit het algemeen ambtsbericht van 18 april 2005 blijkt dat ter verkrijging van een Servisch paspoort Kosovaren zich kunnen wenden tot het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Servië en Montenegro te Pristina, Kosovo. Aldaar kan eiser volgens verweerder een Servisch paspoort aanvragen, te meer nu eiser heeft verklaard naar Pristina te kunnen reizen met zijn UNMIK-reisdocument. Nu eiser met dat paspoort vervolgens naar Belgrado kan reizen om een mvv aan te vragen, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat geen aanleiding bestaat om die reden het mvv-vereiste niet tegen te werpen. De rechtbank stelt vast dat eiser in beroep voornelde route niet heeft aangevochten. Verder vermeldt de brief van de Servische consul te 's-Gravenhage louter de voorwaarden voor afgifte van een nieuw paspoort. Niet is gebleken dat eiser een Servisch paspoort is geweigerd. In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op voorneld standpunt heeft mogen stellen. Bij het voorgaande heeft de rechtbank in aanmerking dat de situatie in Kosovo, die sinds het nemen van het bestreden besluit gewijzigd is, gelet op de ex tunc toetsing niet bij de huidige beoordeling van dat besluit kan worden meegenomen.

2.20 Eiser heeft voorts gewezen op zijn lange verblijf in Nederland sinds 22 januari 1997, op het doorlopen hebben van een asielprocedure en op de lange looptijd van de huidige procedure. Daarnaast heeft hij benadrukt dat hij met zijn echtgenote, die medische klachten

zaaknummer: AWB 06 45714 BEPTDN

blad 5

heeft, naar Nederland is gekomen tezamen met hun beide, thans drie minderjarige kinderen. Met een beroep op de interne werkinstructie 2005-4 heeft eiser erop gewezen dat thans gescheiden uitzetting dreigt, hetgeen een schrijnende situatie oplevert. Verder hebben zijn echtgenote en kinderen allen de Nederlandse nationaliteit en is zijn broer bij besluit van 2 januari 2007 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop in de asielpcedure".

2.21 In voormelde omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien om over te gaan tot toepassing van de hardheidsclausule. Voormelde omstandigheden zijn onvoldoende om aan te nemen dat van eiser niet kan worden gevergd terug te keren naar Servië om aldaar een mvv-aanvraag in te dienen. Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet als schrijnend geval, als hiervoor ook onder rechtsoverwegingen 2.13 en 2.14 bedoeld, kan worden aangemerkt. Verweerder heeft dit standpunt in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd. Daarbij heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank zwaar mogen wegen dat eiser criminele antecedenten heeft en heeft daarnaast waarde mogen hechten aan de omstandigheid dat in beginsel sprake is van een niet meer dan tijdelijke scheiding voor de duur van de mvv-procedure.

2.22 Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 9 november 2007 (JV 2008/14), overweegt de rechtbank voorts dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM zal opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. In hetgeen eiser heeft aangevoerd, en met name de omstandigheid dat hij van zijn gezin, dat de Nederlandse nationaliteit heeft, zal worden gescheiden, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat sprake is van een uitzonderlijk geval als hiervoor bedoeld. Een toets aan artikel 8 van het EVRM kan ten volle aan de orde komen bij een aanvraag om verlening van een mvv, waarbij ook een toets aan de door eiser bedoelde Boultif-criteria aan de orde kan komen. Op de uitkomst in een mvv-procedure van die toets kan de rechtbank niet vooruitlopen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank, geen aanleiding hoeven zien voor het standpunt dat eiser op grond van artikel 8 van het EVRM van het mvv-vereiste moet worden vrijgesteld.

2.23 Het beroep van eiser op het artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) vanwege de belangen van zijn kinderen kan eveneens niet baten, nu volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling aan het IVRK geen rechten van verblijfsrechtelijke aard kunnen worden ontleend, die verder gaan dan uit hoofde van artikel 8 van het EVRM mogelijk is. Derhalve wordt verwezen naar hetgeen hiervoor met betrekking tot die verdragsbepaling is overwogen. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 23 september 2004 (JV 2004:449) overweegt de rechtbank nog dat, voor zover het eerste lid van artikel 3 van het IVRK al een rechtstreeks toepasbare norm zou inhouden, deze tot niet meer zou strekken dan dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Niet is gebleken dat de belangen van eisers kinderen niet bij het nemen van het bestreden besluit zijn betrokken. In die uitspraak is verder overwogen dat wat betreft het gewicht dat aan het belang van het kind in een concreet geval moet worden toegekend, de in het eerste lid opgenomen bepaling, gelet op haar formulering, geen norm is die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Ten aanzien van het tweede en derde lid van artikel 3 van het IVRK is in die uitspraak overwogen dat de daarin opgenomen bepalingen dat naar

zaaknummer: AWB 06.45714 BEPTDN

blad 6

hun aard evenmin doen.

2.24 Voorts heeft eiser met een beroep op het gelijkheidsbeginsel verwezen naar een besluit van verweerder van 4 juli 2006 ten aanzien van een Joegoslavische vreemdeling. Dat besluit vermeldt dat, naar aanleiding van hetgeen ter zitting is aangevoerd alsmede gelet op de overige feiten en omstandigheden, het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven noopt tot aanvaarding van verblijf, waardoor aan die vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend onder de beperking "uitoefenen van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM bij familie". Daarnaast vermeldt het besluit dat de vreemdeling is vrijgesteld van het paspoortvereiste. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake nu eiser, mede gelet op zijn toelichting ter zitting, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn situatie gelijk is aan het voormelde geval.

2.25 Aangezien ook overigens in het door eiser aangevoerde geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.26 Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.P. Glerum en in het openbaar uitgesproken op 30 mei 2008.

De griffier:

mr. C.G.J.M. Moisen

De rechter:

mr. M.P. Glerum

afschrift verzonden op:

11 JUN 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Louwerse van der Velde

ADVOCATEN BV

Advocaten en Procureurs

Mr. L. Louwerse
 Mr. R.A. van der Velde
 Mr. H.J. Veen
 Mevr. Mr. P.C. Smit
 Mevr. Mr. S. Sewnath
 Mr. S.F.J. Smeets
 Mr. R.J.J. Flantua
 Mr. D.C. Vlieland
 Mr. W. Hendrickx
 Mr. E. Osinga
 Mr. R.P. van der Graaf
 Mr. I. Özkara
 Mr. M. Mos

Chef de Bureau:
 Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
 Mr. B.P.J. van Riel LL.M.
 Mr. J.A. Schadd

PER TELEFAX: 070-3651380

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's Gravenhage (FA/LK)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JUL 2008	
ZAAKNR.	5139
AAN:	V3
BEHANDELD DOOR:	PAR.

Utrecht, 4 juli 2008

Onze ref. : 2008:229 LL/MR
 Inzake : Hoger Beroep

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer geboren op van Servische nationaliteit, hierna te noemen appelland, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr. I. Özkara, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appelland in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, onder Awb 06/45714 d.d. 30 mei 2008, verzonden op 11 juni 2008. Ik ben door appellante daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VW 2000.

Appelland is van oordeel dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appelland kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht waarvan bijgaand kopie wordt overgelegd.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grief.

GRIEF 1

Op pagina 3 onder 2.4 concludeert de Rechtbank dat eiser met zijn aanvraag van 10 mei 2001 heeft verzocht om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij echtgenote". Niet is gebleken dat appelland in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een 14-1 brief heeft verstuurd. Volgens de Rechtbank is dan ook in het onderhavige geval geen sprake van een situatie waarop het bijzondere beleid inzake 14-1 brief in zit. Ten onrechte.

Toelichting:

In de onderhavige procedure is door appelland een beroep gedaan op de interne werkinstructie, te weten werkinstructie 2005/3 door te overwegen dat er in de onderhavige procedure geen 14-1 brief is verstuurd en derhalve in het onderhavige geval dan ook geen sprake is van een situatie waarop het bijzondere beleid in zit, miskent de Rechtbank dat in de voornoemde werkinstructie op pagina 2, 2^e alinea is aangegeven dat ook in reguliere zaken een beoordeling dient plaats te vinden op grond van schrijnendheid. Niet valt in te zien waarom in de onderhavige procedure geen beoordeling heeft plaatsgevonden. Blijkens de vorm van de werkinstructie is duidelijk aangegeven dat in zaken waarom het hier gaat betreffende met name ex-asielzoekers en vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor gezinsvorming, gezinshereniging, verblijf als pleegkind of voor medische behandeling. In de praktijk gebruikt de aanduiding schrijnende gevallen zouden kunnen duiden dat gekeken moet worden naar de zieligheid. In de onderhavige procedure is niet gebleken dat een dergelijke toetsing heeft plaatsgevonden.

GRIEF 2

Op pagina 5 onder punt 2.2.2 concludeert de Rechtbank dat uit het MVV vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slecht tijdelijk van aard is. In hetgeen appelland heeft aangevoerd en met name de omstandigheid dat hij van zijn gezin dat de Nederlandse nationaliteit heeft zal worden gescheiden geen grond oplevert terwijl er sprake is van een uitzonderlijk geval als hiervoor bedoeld ten onrechte.

Toelichting:

Allereerst merkt appelland op dat het niet vaststaat dat terugkeer tijdelijk zal zijn. Door te overwegen dat de scheiding tijdelijk zal zijn miskent de Rechtbank dat het niet vaststaat dat er positief beslist zal worden op de aanvraag. Ingevolge een negatieve besluit zal de scheiding niet tijdelijk zijn.

Ook blijkt uit het rapport van de rekenkamer dat de tijdelijkheid van een MVV procedure niet gewaarborgd is (kamerstukken PK 2004/2005, 30240, nr. 2). Zie ook de noot behorende bij de uitspraak van uw afdeling d.d. 29 februari 2008 LJN:BC6604.

GRIEF 3

Op pagina 5 onder punt 2.23 overweegt de Rechtbank dat het beroep van appellant op het artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind vanwege de belangen van zijn kinderen eveneens niet baten, nu volgens vaste jurisprudentie van de afdeling aan het IVRK geen rechten van verblijfsrechtelijke aard kunnen worden ontleend, die verder gaan dan uit hoofde van artikel 8 EVRM mogelijk is. Ten onrechte.

Toelichting:

In de onderhavige procedure is van belang te vermelden dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 IVRK als een associatief recht toepast omdat deze expliciet ziet op de rechten van het kind en nadrukkelijk de belangen van het kind als eerste overweging stelt. Bij een toets aan artikel 8 EVRM betekent niet dat het belang van het kind de eerste overweging dient te zijn in tegendeel zoals het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft overwogen. Derhalve is appellant dan ook van oordeel dat de grenzen van 3 IVRK wel degelijk verder dan de grens van artikel 8 EVRM bereiken. Zie in dat kader ook de noot van Mr. D. Peltman behorende bij een uitspraak van 29 februari 2008 LJN BC6604, Raad van State.

CONCLUSIE:

Gezien de bovenstaande grieven verzoek appellant U het hoger beroepschrift gegrond verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Advocaat-Gemachtigde.

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
 * Biltstraat 110/112 * 3512 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
 * Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
 * St. Dordengelden 41.36.72.794 *

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering, in voorkomend geval, aanspraak op een uitkering geeft.